

Σημείωμα της συγγραφέως

Η ιστορία μου είναι έργο μυθοπλασίας. Κάθε ομοιότητα των χαρακτήρων με άτομα που υπάρχουν ή έχουν υπάρξει είναι εντελώς τυχαία.

Ο Ζυλιέν Βασκός, πράγματι όμορφος και γοητευτικός, είναι καρπός της φαντασίας μου.

Τα μέρη που αναφέρονται (Η Χαρά των Ανθρώπων, Το βιβλιοπωλείο της Μαντλέν ή ακόμα και ο Double MR) δεν υπάρχουν πουθενά αλλού πέρα από αυτές εδώ τις σελίδες. Κάθε ομοιότητα με φίρμες ή επιχειρήσεις με το ίδιο όνομα είναι απολύτως συμπτωματική.

1

Έμμα

Δευτέρα 17 Φεβρουαρίου 2014 - 4:30 μ.μ.

Η Έμμα έβγαλε λίγο το κεφάλι έξω από το ζεστό πάπλωμα και τέντωσε το χέρι της προσπαθώντας να φτάσει το ξυπνητήρι που κρυβόταν κάπου πάνω στο κομοδίνο. Ψαχούλευε μέσα στο σκοτάδι με την ελπίδα ότι θα σταματήσει τον ήχο που τη διέταζε στριγκλίζοντας να ξυπνήσει. Έπειτα από μερικές υπεράνθρωπες προσπάθειες, αντάξιες μιας γυναίκας-λάστιχο, κατάφερε να πιάσει το πολυπόθητο αντικείμενο και να βάλει πάλι το ξυπνητήρι λίγο αργότερα. Αυτή η μικρή αναβολή τής επέτρεψε να βυθιστεί ξανά στην αγκαλιά του Μορφέα για λίγα κλεφτά λεπτά ακόμα. Είχε την αφέλεια να πιστεύει ότι αυτά τα δέκα επιπλέον λεπτά ύπνου που χάριζε στον εαυτό της θα τη βοηθούσαν να σηκωθεί ευκολότερα. Φρούδα ελπίδα. Όταν το καινούργιο στρίγκλισμα ακούστηκε στις πέντε παρά είκοσι, η κοπέλα άρχισε να βρίζει και να αναθεματίζει χώνοντας το κεφάλι κάτω από το μαξιλάρι, νιώθοντας απίστευτα κουρασμένη.

Όπως κάθε μέρα της εβδομάδας, η Έμμα καταράστηκε το ξυπνητήρι της.

Ό,τι και να 'κανε, δεν θα το συνήθιζε ποτέ αυτό το αλλοπρόσαλλο ωράριο.

Κατάφερε τελικά να ξεκολλήσει από το κρεβάτι της και κουβάλησε με κόπο το σώμα της μέχρι το μπάνιο. Με σκυφτή την πλάτη, λες και όλο το βάρος του κόσμου έπεφτε στους λεπτούς της ώμους, προσέφερε στον εαυτό της ένα καυτό ντους για να ξυπνήσει γλυκά. Είχε ανοίξει το ραδιόφωνο και χάρηκε ακούγοντας ένα από τα αγαπημένα της τραγούδια, το *Can't Take My Eyes Off You*, του Φράνκι Βάλι. Αν και είχε γεννηθεί στη δεκαετία του 1980, λάτρευε τη φανκ, τη σόουλ και την ντίσκο μουσική. Ο Κλοντ Φρανσουά, οι ABBA και οι Jackson Five ήταν οι αγαπημένοι της.

Προσπάθησε να σιγοτραγουδήσει τα λόγια της αμερικανικής επιτυχίας, αλλά δεν τα κατάφερε. Την έπιασαν τα γέλια κάτω από το ντους. Αν και το ήξερε αυτό το κομμάτι απέξω κι ανακατωτά, δεν συγκρατούσε ποτέ τα λόγια – ό,τι καλύτερο για μια δημοσιογράφο που εργάζεται σε μουσικό ραδιοφωνικό σταθμό.

Έκανε λίγο μασάζ στον σβέρκο της που ήταν ακόμα μουνδιασμένος και έτριψε το πρόσωπό της μήπως καταφέρει να ξυπνήσει. Η μυρωδιά του αρωματικού σαπουνιού που μόλις είχε βγάλει από τη συσκευασία, της γαργαλούσε ευχάριστα τη μύτη. Χαμογέλασε αμυδρά εξακολουθώντας να σιγοτραγουδάει.

«I love you baby! Να να να να να να...»

Λίγες φάλτσες νότες αργότερα, έκλεισε τη βρύση και τελείωσε το ντους της. Φόρεσε το ξεθωριασμένο μπουρνούζι της και με την ανάποδη του μανικιού σκούπισε τους ατμούς στον καθρέφτη πάνω από τον νιπτήρα, για να μελετήσει την αντανάκλασή της. Κοιτάζοντας τα τσιτωμένα χαρακτηριστικά της,

η Έμμα έκανε έναν μορφασμό. Η εικόνα που έβλεπε δεν της άρεσε καθόλου. Τα γαλανά μάτια της, που κάποτε εισέπραττε για χάρη τους πολλά κομπλιμέντα, φαίνονταν ρουφηγμένα μέσα σε δυο μεγάλους μαύρους κύκλους, το πορσελάνινο δέρμα της την έκανε να δείχνει άρρωστη και τα βαθουλωμένα μάγουλά της την έκαναν να μοιάζει πολύ μεγαλύτερη από την ηλικία της. Τσίμπησε τα μάγουλά της για να πάρουν λίγο ρόδινο χρώμα και προσπάθησε να σχηματίσει ένα αχνό χαμόγελο ελπίζοντας ότι θα βελτιωνόταν κάπως η όψη της. Δυστυχώς, ούτε αυτή η εικόνα που έβλεπε την ικανοποίησε περισσότερο. Αντίθετα, το μόνο που παρατήρησε ήταν ότι καινούργιες μικρές ρυτίδες είχαν κάνει την εμφάνισή τους γύρω από το στόμα της. Βγάζοντας έναν αναστεναγμό παραίτησης, αποφάσισε να δώσει πέντε λεπτά στον εαυτό της και να μακιγιαριστεί πριν φύγει. Άπλωσε ένα καλυπτικό για τους μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια, μάκρυνε τις βλεφαρίδες με μαύρη μάσκα και τράβηξε μια γραμμή με άι-λάινερ στα βλέφαρα. Πρόσθεσε μια γρήγορη πινελιά ρουζ στα μάγουλα και πέρασε ένα ελαφρύ στρώμα γκλος στα χείλη της. Δεν είχε χρόνο για περισσότερα. Κοιτάζοντας πάλι τον εαυτό της στον καθρέφτη, κατέληξε εκνευρισμένη στο συμπέρασμα: «Πέντε λεπτά για να καταφέρω να κρύψω όλη τη μιζέρια του κόσμου; Αδύνατη αποστολή».

Βούρτσισε βιαστικά τα καστανά μαλλιά της και τα μάζεψε σε κότσο ψηλά στο κεφάλι της. Λίγα τσουλούφια που ξέφυγαν από το λαστιχάκι έπεφταν στο πρόσωπό της δίνοντάς της έναν νεανικό αέρα που της άρεσε λιγάκι. Άρπαξε τα ρούχα της, που ήταν πεταμένα πίσω από το κρεβάτι. Είχε αργήσει λίγο σήμερα και προτιμούσε να ξαναβάλει τα ρούχα που φορούσε την προ-

ηγουμένη παρά να ανοίξει την ντουλάπα της και να ψάχνει νέα αμφίεση. Μύρισε γρήγορα το μπλουζάκι της, έκρινε ότι η μυρωδιά του ήταν αξιοπρεπής, και το φόρεσε βιαστικά. Σήμερα, όπως κάθε μέρα της εβδομάδας, το ντύσιμό της θα ήταν απλό: τζιν και πουλόβερ.

Έτοιμη επιτέλους, πετάχτηκε στην κουζίνα για να πει ένα μεγάλο φλιτζάνι καφέ. Έκανε μια γκριμάτσα, ο καφές ήταν πολύ πικρός για τα γούστα της. Ψαχούλεψε τα ντουλάπια της μήπως βρει ζάχαρη, αλλά προς μεγάλη της απογοήτευση διαπίστωσε ότι δεν υπήρχε ούτε κόκκος του πολύτιμου αυτού αγαθού. Πενιχρή σοδειά! Ανοίγοντας το ψυγείο, παρατήρησε επίσης ότι δεν υπήρχε απολύτως τίποτα για να τραφεί σωστά. Υπήρχαν μόνο υπολείμματα πίτσας, ένα σχεδόν μαραμένο αγγούρι, μια άδεια αυγοθήκη, ένα βουτυράκι και ένα μισοάδειο βάζο με ελιές. Όρμησε στο τελευταίο ντουλάπι και ανακάλυψε ένα ανοιγμένο σακουλάκι τσιπς. Το είχε ανοίξει χθες βράδυ, τα πατατάκια ήταν ακόμα τραγανά. Τέλεια! Εξασφάλισε το πρωινό της. Ψαρεύοντας μέσα στο σακουλάκι, η Έμμα κοίταξε λυπημένα αυτό που κάποτε ήταν ο συνταξιδιώτης της. Το ρομποτάκι πολυμάγειρας, ο «μάγος φίλος» της όπως το έλεγε κάποτε, κειτόταν κρυμμένο κάτω από μια πετσέτα, σε μια γωνιά της κουζίνας. Είχε μήνες να το χρησιμοποιήσει, και όχι γιατί δεν της έκανε κέφι. Το είχε κάνει δώρο στον εαυτό της έξι χρόνια πριν, με τον πρώτο της μισθό, για να ικανοποιεί με ελάχιστη προσπάθεια τις γαστριμαργικές της επιθυμίες. Της άρεσε να δοκιμάζει και να επινοεί νέες συνταγές, ιδίως γλυκά. Όταν ήταν μικρή, είχε μάθει τα κλασικά πιάτα από τη μαμά και τη γιαγιά της. Μάλιστα, το δώρο της για τα εικοστά πέμπτα γενέθλιά της από τους γονείς της ήταν μια σειρά μαθημάτων

σε ένα εργαστήριο μαγειρικής, που της έδωσαν την ευκαιρία να τελειοποιηθεί.

Αλλά, απασχολημένη συνεχώς με τη δουλειά της και με εμφανή έλλειψη ύπνου, δεν αφιέρωνε πια χρόνο στο μαγείρεμα.

Αυτή, που της άρεσε τόσο να περιδιαβαίνει τις λαϊκές αγορές και να διαλέγει τα πιο φρέσκα φρούτα και λαχανικά, βουλευόταν τώρα με έτοιμα φαγητά, πίτσες ντελίβερι, ακόμα και σκέτα τσιπς. Σκέφτηκε ότι η γιαγιά της θα στριφογύριζε στον τάφο της βλέποντάς την έτσι χαμένη σε σχέση με τη γαστρονομία. Γύρισε το κεφάλι προς το ράφι με τα μπαχαρικά και διάβασε με πίκρα τις ετικέτες στα παραταγμένα βαζάκια: «Βασιλικός, κάρι, κουρκουμάς, εστραγκόν, μοσχοκάρυδο, πάπρικα, χρένο, κρόκος...». Όλες αυτές οι γεύσεις που κάποτε την έκαναν να ταξιδεύει τώρα μάζευαν σκόνη. Αναστέναξε και τα 'βαλε με τον εαυτό της που είχε απορροφηθεί τελείως από τη δουλειά. Ο σωρός με τα άπλυτα ρούχα, που άφηνε να φανεί η μισάνοιχτη πόρτα στο διπλανό δωμάτιο, έδωσε τη χαριστική βολή στο ήδη πεσμένο ηθικό της. Έπρεπε επειγόντως να ρίξει τους ρυθμούς της. Ήταν παραπάνω από απαραίτητο να βρει χρόνο για τον εαυτό της!

Για την ώρα, όμως, αυτό ακριβώς της έλειπε, ο χρόνος!

Το ρολόι της κουζίνας έδειχνε 5 και τρία λεπτά. Σε μισή ώρα έπρεπε να είναι στον αέρα.

Αφήνοντας μισογεμάτο το φλιτζάνι του καφέ μέσα στον νεροχύτη, έβαλε τα σκουλαρίκια της, που τα είχε παρατήσει πάνω στο επιπλάκι της εισόδου, και φόρεσε βιαστικά τα αθλητικά της, χωρίς καν να λύσει τα κορδόνια. Πήρε την τσάντα, το παλτό και τα κλειδιά της κι έκλεισε γρήγορα την πόρτα του διαμερίσματός της.

Τρέχοντας σαν τρελή στην εσωτερική αυλή της πολυκατοικίας,

η Έμμα διαπίστωσε μετά λύπης ότι είχε ξεχάσει το κασκόλ της. Έκανε παγωνιά και, σε κάθε εκπνοή, η ανάσα της μεταμορφωνόταν σε ένα μικρό αιωρούμενο συννεφάκι. Έριξε μια ματιά στο παράθυρο της κουζίνας της, στον τρίτο όροφο του μεγάλου κτιρίου, και έκρινε ότι δεν είχε χρόνο να ξανανεβεί. Ανασήκωσε τον γιακά του παλτού της και έψαξε ανυπόμονα στις τσέπες της για να έχει τη χαρά να ανακαλύψει ότι είχε ξεχάσει και τα γάντια της. Σκέπασε όπως όπως τα χέρια της και τα έτριψε μεταξύ τους ελπίζοντας ότι θα ζεσταθούν. Μια διαπεραστική μικρή κραυγή ξέφυγε από το στόμα της όταν κοίταζε το ρολόι της.

Ήταν ήδη 5 και επτά λεπτά.

Το να φτάσει στην ώρα της ήταν δύσκολο, αλλά όχι αδύνατον. Της έμεναν ακριβώς είκοσι τρία λεπτά. Αν περπατούσε με ζωηρό βήμα μπορούσε να ελπίζει ότι θα της έπαιρνε είκοσι λεπτά να φτάσει στη δουλειά της, δηλαδή εκατόν ογδόντα δευτερόλεπτα νωρίτερα: χλίδα! Αν έπαιρνε το λεωφορείο, θα έφτανε νωρίτερα. Αλλά το πρώτο δρομολόγιο ξεκινούσε στις έξι. Και αυτοκίνητο δεν είχε. Σπρώχνοντας βιαστικά τη βαριά πόρτα της πολυκατοικίας, πέρασε το κατώφλι και έστριψε δεξιά προς τα εκεί που βρισκόταν ο σταθμός.

Ο Double MR ήταν ένας ιδιωτικός περιφερειακός ραδιοφωνικός σταθμός, με έδρα το Φοντενμπλό. Διευθυντής του ήταν ο Ερίκ. Χωρισμένος, πατέρας δύο εφήβων 13 και 15 ετών, αφιέρωνε όλη τη ζωή του στο ραδιόφωνο, του οποίου ήταν ιδρυτής και διευθυντής από το 1990. Η γυναίκα του κουράστηκε να τον ανέχεται να δίνει προτεραιότητα πάντα στη δουλειά του και ποτέ στην οικογένειά του, τον εγκατέλειψε πριν από καμιά δεκαριά χρόνια και μετακόμισε στη Ναρμπόν, κοντά στους δικούς

της. Ο Ερίκ έβλεπε πια τα παιδιά του δύο φορές τον χρόνο, την Πρωτοχρονιά και στις καλοκαιρινές διακοπές. Δεν έπαιρνε ποτέ ρεπό, ήταν καθημερινά εκεί από τις 9 το πρωί ως τις 7 το απόγευμα. Πενηντάρης πια, μοναδικός επικεφαλής του σταθμού, διηύθυνε μια ομάδα δεκαπέντε ατόμων που την αποτελούσαν παρουσιαστές, δημοσιογράφοι, διαφημιστές, ένας διαχειριστής ιστοσελίδων και μια βοηθός διεύθυνσης.

Ο Double MR ακολουθούσε ένα φορμάτ «top 40» εκτέμποντας μια λίστα με τα πιο επιτυχημένα τραγούδια στη Γαλλία. Παρουσίαζε επίσης παιχνίδια, ρεπορτάζ, αλλά και δύο μεγάλες ζωντανές εκπομπές, Δευτέρα με Παρασκευή: τη «Morning Double MR» από τις 5.30 ως τις 10 το πρωί και την «Back to Home!» το βράδυ. Τα περισσότερα Σαββατοκύριακα, το ραδιόφωνο έδινε το «παρών» σε διάφορες πόλεις της περιφέρειας για να μεταδίδει ζωντανά τοπικές εκδηλώσεις (παζάρια, εκθέσεις βιβλίου, ανθοκομικές εκθέσεις), πράγμα που του εξασφάλιζε σημαντικές επιδοτήσεις από το περιφερειακό συμβούλιο. Την υπόλοιπη χρηματοδότησή του ο σταθμός την εξασφάλιζε από χορηγίες επενδυτών και διαφημιστικά έσοδα. Τουλάχιστον πέντε πωλητές όργωναν καθημερινά τους τρεις νομούς στους οποίους εξέπεμπε το ραδιόφωνο, αναζητώντας πιθανούς πελάτες για διαφημιστικά μηνύματα.

Τον Απρίλιο, η Έμμα θα έκλεινε έξι χρόνια εργασίας σε αυτόν τον σταθμό. Είχε ξεκινήσει εκφωνώντας το βραδινό δελτίο ειδήσεων και στη συνέχεια εντάχθηκε στη συντακτική ομάδα με πλήρη απασχόληση. Πριν από έναν χρόνο, πήρε προαγωγή αναλαμβάνοντας τη θέση της αρχισυντάκτριας του «Morning Double MR». Ο ρόλος της ήταν να προετοιμάζει και να συμπαραρροισιάζει την πρωινή εκπομπή, να γράφει και να ηχογραφεί

διάφορα θέματα (στήλη lifestyle, λογοτεχνικές ειδήσεις και νέα από τον κόσμο των μίντια), επιβλέποντας ταυτόχρονα τους δημοσιογράφους της ομάδας σύνταξης. Συμμετείχε επίσης σχεδόν πάντα στις εκδηλώσεις του Σαββατοκύριακου, για να παίρνει ζωντανές συνεντεύξεις.

Αυτή τη σεζόν, η Έμμα παρουσίαζε το πρωινό μαγκαζίνο μαζί με τον Μπενζαμέν. Κάτι παραπάνω από απλός συνάδελφος, είχε γίνει με τον καιρό ένας πολύ καλός –βλέπε έμπιστος– φίλος. Της άρεσε το χιούμορ του και η ειλικρίνειά του και του είχε απόλυτη εμπιστοσύνη. Όσο για τη μουσική, οι δύο παρουσιαστές είχαν εκ διαμέτρου αντίθετα γούστα, κι αυτό καμιά φορά τούς παρέσερνε σε ατέλειωτες συζητήσεις. Ενώ η Έμμα λικνιζόταν στους ήχους του «ABC» των Jackson Five, ο Μπενζαμέν λάτρευε το thrash metal και συγκροτήματα όπως οι Sepultura και οι Metallica. Έπαιζε άλλωστε το ρεπερτόριό τους με το ερασιτεχνικό γκρουπ του, που εμφανιζόταν τακτικά σε κάποια μπαρ της περιοχής. Μέτριου αναστήματος, με ένα πάντα φροντισμένο μούσι, γλυκομίλητος, επιδείκνυε περήφανα τα άπειρα τατουάζ στα μπράτσα του και ένα πέρσινγκ στο αριστερό αυτί. Το ντύσιμό του παρέμενε σταθερό χειμώνα-καλοκαίρι: τζιν και μπλουζάκια με χιουμοριστικά μηνύματα, αποκλειστικά με κοντό μανίκι. Το στιλ του δεν είχε καμία σχέση με το ποιος πραγματικά ήταν. Ο Μπενζαμέν ήταν πάνω απ' όλα συναισθηματικός, με τρυφερή καρδιά. Πολύ κοινωνικός και πάντα καλοδιάθετος, έδινε πάντα προτεραιότητα στην οικογένεια και στους φίλους του. Επαγγελματικά, το έπαιζε σε δύο ταμπλό: το πρωί, οργάνωνε και παρουσίαζε την εκπομπή «Morning Double MR» και έπειτα, δέκα με μία, έγραφε τα διαφημιστικά μηνύματα και τα τρέιλερ του σταθμού. Βρισκό-

ταν στη θέση του καθημερινά από τις πέντε το πρωί. Έλεγγε τις μουσικές επιλογές για την εκπομπή –κυρίως για να μην πέσουν το ένα πίσω από το άλλο δύο τραγουδία του ίδιου καλλιτέχνη– και βεβαιωνόταν ότι τα θέματα και οι συνεντεύξεις της ημέρας είχαν ενταχθεί σωστά στο πρόγραμμα. Ο σταθμός είχε εξοπλιστεί με ένα νέο λογισμικό και τα μέλη της σύνταξης, της Έμμας συμπεριλαμβανομένης, δεν το χειρίζονταν ακόμα τέλεια. Εικοσιπεντάρης, αυτός ο τόσο υπεύθυνος και πάντα οργανωμένος νεαρός είχε ήδη παντρευτεί και είχε αποκτήσει τον μικρό Βαλεντέν, 18 μηνών. Η οικογένεια είχε μετακομίσει πρόσφατα σε ένα σπίτι στην εξοχή, μία ώρα δρόμο από τον σταθμό.

Κι όμως, δεν ήταν ο Μπενζαμέν αυτός που έφτανε πρώτος στον σταθμό. Ο Ζερεμί ερχόταν συνήθως μισή ώρα νωρίτερα. Φοιτητής, στο τρίτο και τελευταίο έτος μιας σχολής δημοσιογραφίας, ετοίμαζε το σύντομο δελτίο ειδήσεων από τις 5.30 ως τις 10 το πρωί, καθώς και το ένθετο «Επιλογές για την έξοδο της ημέρας» που μεταδιδόταν σε διάφορες εκπομπές. Στον Double MR, τα ενημερωτικά δελτία κάλυπταν εθνικές και τοπικές ειδήσεις. Έτσι, στο ίδιο δελτίο, ο Ζερεμί μπορούσε να μιλάει με την ίδια σοβαρότητα για μια ένοπλη σύγκρουση στο Ιράκ και για μια έκθεση ντομάτας σε κάποιο γειτονικό χωριό. Δεν ήταν εύκολη η αποστολή του, αλλά ο νεαρός τα πήγαινε πολύ καλά. Εξαιρετικά ανθεκτικός στη δουλειά, δεν τα παραιτούσε αν δεν έφτανε στον στόχο του. Ήταν πάντα έτοιμος να τρέξει, δεν είχε σημασία η ώρα και το μέρος, κυρίως για να πάρει συνεντεύξεις, που ήταν το μεγάλο πάθος του. Μοναδικό του μειονέκτημα ήταν το γράψιμο των κειμένων του που έφερναν περισσότερο σε φιλοσοφικό δοκίμιο παρά σε ραδιοφωνικό

στιλ. Η Έμμα τον βοηθούσε να βελτιωθεί, γιατί στο ραδιόφωνο ο χρόνος είναι περιορισμένος και οι παρεμβάσεις του κάθε εκφωνητή, χρονομετρημένες. Ο λόγος πρέπει να είναι πυκνός, σαφής και δυναμικός, διαφορετικά υπάρχει κίνδυνος ο ακροατής να αλλάξει σταθμό.

Το ρολόι έδειχνε 5:29 αυτή τη Δευτέρα, όταν η Έμμα έφτασε στον σταθμό.

Χωρίς να χάσει χρόνο για να βγάλει το παλτό της, πέταξε την τσάντα της σε μια καρέκλα του στούντιο, χαρίζοντας στο πέρασμά της ένα πλατύ χαμόγελο στους συναδέλφους της. Ίσα που πρόλαβε να φορέσει τα ακουστικά της και ο Μπενζαμέν ξεκίνησε:

«Καλημέρα και καλώς ορίσατε στο Morning Double MR! Είναι 5:29 το πρωί, εύχομαι ένα όμορφο ζύπνημα σε όλους. Γεια σου, Έμμα!»

«Γεια, Μπενζαμέν, και καλημέρα σε όλους. Προσοχή, κάνει πολύ κρύο έξω σήμερα, ξέχασα το κασκόλ μου και το μετανιώνω οικτρά. Ντυθείτε καλά και προσοχή στον πάγο».

«Ο Ζερεμί θα μας δώσει αναλυτικό το μετεωρολογικό δελτίο μετά το τέλος των ειδήσεων. Ακούτε Double MR. Είναι πια πέντε και μισή ακριβώς, ώρα για τις ειδήσεις της ημέρας», ανήγγειλε ο συνεργάτης της Έμμας.

Το δελτίο κράτησε περίπου τρία λεπτά και ακολούθησε το *Tous les memes* του Stromae. Όσο ακουγόταν το τραγούδι, οι τρεις παρουσιαστές έβγαλαν τα ακουστικά τους και αντάλλαξαν λίγες κουβέντες. Πριν ο Ζερεμί επιστρέψει στο γραφείο του για να δουλέψει τα κείμενά του, η Έμμα πήρε το θάρρος να του μιλήσει για τον κεντρικό του τίτλο που ήταν πολύ μα-

κρύς και όχι ιδιαίτερα εύστοχος. Επιπλέον, το επόμενο δελτίο έπρεπε οπωσδήποτε να ξεκινήσει με τον καιρό. Όλη η περιοχή του Ιλ-ντε-Φρανς είχε μόλις μπει σε πορτοκαλί συναγερμό λόγω του πάγου και των χιονοπτώσεων. Ο φοιτητής δημοσιογραφίας συμφώνησε και άφησε τους άλλους δύο μόνους τους.

«Με συγχωρείς, καλέ μου, ήταν αδύνατον να ξυπνήσω το πρωί. Όσο πάει, όλο και περισσότερο αργώ...» απολογήθηκε με σιγανή αλλά γεμάτη ένταση φωνή η Έμμα.

«Μα ήρθες ακριβώς στην ώρα σου, τι κατηγορείς τον εαυτό σου; Άλλωστε, μην ανησυχείς, μπορώ να δώσω και μόνος μου μικρόφωνο στον Ζερεμί. Άσε που κανένας δεν μας ακούει τέτοια ώρα. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί ο Ερίκ θέλησε να ξεκινάμε τόσο νωρίς. Μια χαρά ήταν 6 με 10 η εκπομπή μας», συνέχισε ο Μπενζαμέν.

«Ομολογώ ότι ούτε εγώ έχω πειστεί γι' αυτή την επιπλέον μισή ώρα. Τέλος πάντων, κατά τα άλλα, όλα καλά εσύ;»

«Τέλεια, το Σάββατο το βράδυ έπαιξα στο Puffy Pub και την Κυριακή την πέρασα κάνοντας μαστορέματα στο σπίτι, χαλαρά. Εσύ, τι έκανες;»

«Παρουσίασα το παζάρι ανταλλαγής φυτών στο Ετιόλ μαζί με τον Σεμπαστιέν. Και μετά, ο Ερίκ έμπλεξε άσχημα με το ξεμοντάρισμα του στούντιο και χρειάστηκε να τον βοηθήσω να μαζέψει τον εξοπλισμό. Οκτώ το βράδυ γύρισα σπίτι μου».

«Ευλικρινά, πρέπει να σταματήσεις να κάνεις εξωτερικές μεταδόσεις, είναι μεγάλο χώσιμο κάθε φορά. Πότε ξεκουράζεσαι στην τελική; Πού είναι η προσωπική σου ζωή;» εκνευρίστηκε ο Μπενζαμέν.

«Εντάξει, μου τη σπάει, αλλά, εκτός από τον Σεμπαστιέν, ο

Ερίκ δεν έχει ποτέ κανέναν εθελοντή. Πώς θα γίνει, λοιπόν; Ως αρχισυντάκτρια, πρέπει να δίνω το καλό παράδειγμα».

«Μικρή μου Έμμα, χρειάζεται να σου θυμίσω ότι ο τίτλος της αρχισυντάκτριας μόνο μπελάδες σου έχει φέρει; Έχεις περισσότερη δουλειά απ' όλους μας και ελάχιστα προνόμια. Ο Ερίκ εκμεταλλεύεται τον τίτλο για να σε κάνει να δουλεύεις παραπάνω. Σε ρίχνει στο φιλότιμο, σταμάτα να παίζεις το παιχνίδι του», γκρίνιαζε ο Μπενζαμέν.

«Πήρα, όμως, πριμ 500 ευρώ τα Χριστούγεννα. Και μου έφτιαξε ωραίες κάρτες», απάντησε η κοπέλα λίγο ενοχλημένη.

«Πλάκα μού κάνεις, Έμμα; Σοβαρά τώρα... 500 ευρώ για όλα τα επιπλέον που κάνεις; Λέω για μένα ότι κάνω πολύ παραπάνω απ' όσα πρέπει, αλλά εσύ είσαι το κερασάκι. Μπορείς να μου θυμίσεις τι γράφει η σύμβαση εργασίας;»

«Ο Ερίκ μου υποσχέθηκε ότι πριν από το τέλος της σεζόν θα αλλάξει τη σύμβασή μου και θα μου κάνει αύξηση».

«Κάθε χρόνο λέει τα ίδια σε όλους και δεν κάνει τίποτα. Επαναλαμβάνω την ερώτηση: τι είναι γραμμένο στη μισθοδοσία σου;»

«Ρεπόρτερ».

«Χμ... χμ... ενώ κάνεις δουλειά αρχισυντάκτριας... Οκέι. Και το ωράριό σου;»

«Πεντέμισι με δωδεκάμισι».

«Εντάξει, το πεντέμισι το τηρείς, αλλά για το δωδεκάμισι πολύ αμφιβάλλω. Φεύγω στη μία και πάντα σε βλέπω ακόμα στα γραφεία της σύνταξης!»

«Για το ωράριο υπερβάλλεις. Κι εσύ δουλεύεις παραπάνω από το προβλεπόμενο».

«Δουλεύω λίγο παραπάνω, όχι υπερβολικά παραπάνω. Άλ-

λωστε εγώ αρνούμαι να εμπλακώ στις εξωτερικές μεταδόσεις του Σαββατοκύριακου. Προτιμώ σαφώς να είμαι με τη γυναίκα μου και τον Βαλεντέν. Αρκετά δίνω στο ραδιόφωνο όλη τη βδομάδα. Και μια τελευταία ερώτηση: μου θυμίζεις, σε παρακαλώ, τον μισθό σου;»

«Ξέρεις πολύ καλά», απάντησε η Έμμα, «όπως και όλοι εδώ μέσα, παίρνω 1.500 ευρώ».

«Όπως όλοι εδώ μέσα... στον σταθμό! Μην ξεχνάς ότι οι πωλητές βγάζουν πολύ παραπάνω από εμάς, αλλά αυτό είναι άλλο θέμα. Πάντως, μπράβο, ουάου, παίρνεις 50 ευρώ παραπάνω από τον κατώτατο μισθό. Καταπληκτικά! Α, και να μην ξεχνάμε το υπέρρροχο πριμ σου των 500 ευρώ και τις ωραίες κάρτες σου!» συμπλήρωσε ο Μπενζαμέν παριστάνοντας τη φωνή της συναδέλφου του.

Η Έμμα δεν μπορούσε να συγκρατήσει τα γέλια της ενώ ξανάνοιγε γρήγορα το μικρόφωνό της για να μιλήσει στον αέρα. Οι τελευταίες νότες του Stromae αντηχούσαν στο στούντιο, «Tous les mêmes, tous les mêmes, tous les mêmes et y'en a marre», όλοι ίδιοι, όλοι ίδιοι, φτάνει πια. Είχε έρθει η ώρα για τα ζώδια. Ήταν ένα ανορθόδοξο ωροσκόπιο που έγραφε καθημερινά η Έμμα βαθμολογώντας τα διάφορα ζώδια και παρουσιάζοντάς τα, όχι με τη συνηθισμένη τους σειρά, αλλά ανάλογα με τις προβλέψεις της ημέρας. Έτσι, το ωροσκόπιο ξεκινούσε πάντα με το ζώδιο που η Έμμα πίστευε ότι θα έχει την πιο δύσκολη μέρα. Σήμερα, ήταν οι Υδροχόοι, που, αφού είχαν σηκωθεί στραβά από το κρεβάτι, τους περίμεναν βαθιές απογοητεύσεις: έρωτας, δουλειά, φιλίες, τίποτα δεν φαινόταν να πηγαίνει καλά γι' αυτούς! Αφού έβαλε σχετικά καλούς βαθμούς στους Κριούς, τους Παρθένους, τους Διδύμους, τους Ταύρους και τους Καρκίνους, ο

Μπενζαμέν είχε την τιμή να κλείσει με το ζώδιο του Αιγόκερω, του μεγάλου ευνοημένου της ημέρας:

«Και τελειώνουμε το ωροσκόπιό μας με τον μεγάλο νικητή αυτής της Δευτέρας 17 Φεβρουαρίου 2014. Είναι ο Αιγόκερως!» ξεκίνησε να λέει ο Μπενζαμέν.

«Τέλεια, είναι το ζώδιό μου!» τον διέκοψε η Έμμα.

«Ε, λοιπόν, Έμμα, και όλοι οι Αιγόκεροι ακροατές μας, να ξέρετε ότι οι οίωνοί για τη μέρα σας είναι πολύ καλοί: Όχι μόνο θα πάνε όλα καλά στα αισθηματικά και στα επαγγελματικά σας, αλλά θα κάνετε και καινούργιες ενδιαφέρουσες γνωριμίες. Μια μέρα με 18 στα 20 για εσάς!»

«Συγχαρητήρια, φίλοι Αιγόκεροι, και για να αναπτερώσουμε το ηθικό των Υδροχόων, των χαμένων της ημέρας, τους αφιερώνω ένα ωραίο στιχάκι: “Υδροχόοι μου καλοί, του Αγίου Μαρκκιανού, μην το κουνήσετε απ’ το σπίτι. Αύριο, του Αγαπητού, βγείτε, πετάζτε σαν σπουργίτι”».

«Ευχαριστούμε, Έμμα, για το υπέροχο στιχάκι. Είμαι σίγουρος ότι οι ακροατές μας θα χαρούν αν συγκεντρώσεις όλα τα στιχάκια σου σε ένα βιβλίο. Θα τη σκεφτούμε αυτή την ιδέα τώρα στο διαφημιστικό διάλειμμα και αμέσως μετά σας προτείνω ένα τραγούδι που φώτισε το καλοκαίρι μας και εξακολουθεί να παίζει ακόμα παντού: *Get Lucky* των *Daft Punk* με τον *Pharrell Williams*. Ακούτε *Double MR*, η ώρα είναι έξι παρά τέταρτο, εύχομαι ένα όμορφο ζύπνημα σε όλους», ολοκλήρωσε ο Μπενζαμέν.

Στη διάρκεια του διαφημιστικού, η Έμμα και ο Μπενζαμέν συνέχισαν την κουβέντα τους.

«Όχι, σοβαρά τώρα, Έμμα, πρέπει να το κόψεις. Έχεις δει τη φάτσα σου;» ρώτησε ο Μπενζαμέν. «Σαν φάντασμα είσαι, που έχει χρόνια να δει το φως της ημέρας!»